

LEONARD RAVENHILL

PROČ PROBUZENÍ *nepřichází*

NALÉHAVÉ VOLÁNÍ
K DUCHOVNÍ OBNOVĚ

Nakladatelství KMS

PROČ PROBUZENÍ
NEPŘICHÁZÍ

LEONARD RAVENHILL

PROČ
PROBUZENÍ
nepřichází

NALÉHAVÉ VOLÁNÍ
K DUCHOVNÍ OBNOVĚ

KNIŽNICE HLUBOKÉ PRAMENY

Nakladatelství KMS

Praha 2022

Přeloženo z anglického originálu
Why Revival Tarries
© Leonard Ravenhill, 1959, 1987
Bethany House, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan,
49516, USA.
All rights reserved.

Vydalo © Nakladatelství KMS, s. r. o.
Primátorská 41, 180 00 Praha 8
První vydání – 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být bez písemného svolení vydavatele reprodukována nebo šířena v žádné podobě elektronické ani mechanické, včetně fotokopii, nahrávek či zařízení do informačních sítí nebo vyhledávacích systémů.

Biblické citace, pokud není uvedeno jinak, jsou převzaty z Českého studijního překladu, Nakladatelství KMS, s. r. o., 2009.
Dále byly použity biblické citace z Bible, překladu 21. století, Biblion, o. s., 2009 (B21), Bible kralické, podle vydání z r. 1613 (K), Nové Bible kralické, Biblion, 1998 (NBK), překladu Starého zákona Vladimíra Šrámka, Melantrich, 1947 a překladu Nového zákona P. Dr. Pavla Škrabala O. P., Tipografia poliglotta vaticana, 1951.

V knize byly použity citace z chvalozpěvů z Evangelického zpěvníku, Synodní rada Českobratrské církve evangelické, 1979 (EZ) a Zpěvníku Evangelické církve metodistické, Ústřední církevní nakladatelství, 1956.

Vydání této knihy bylo umožněno příspěvkem dárce,
který si přeje zůstat v anonymitě. Děkujeme!

ISBN 978-80-7664-034-4 – tištěná verze
ISBN 978-80-7664-035-1 – PDF verze

Martě, mé milé ženě

OBSAH

Můj otec Leonard Ravenhill	9
Předmluva	12
Úvod	15
1. Za všechno, co máš, získej pomazání.....	18
2. Modlitba uchopuje věčnost	24
3. Za kazatelnou pomazání, pod kazatelnou probuzení.....	29
4. Kde jsou Boží lidé jako Eliáš?.....	38
5. Probuzení na hřbitově	45
6. Probuzení nepřichází, protože.....	55
7. Kázání s žárem v nitru – ztracené umění? ..	63
8. Nevěřící věřící	68
9. Hledá se: Proroci pro den zkázy	74
10. Oheň plodí oheň.....	83
11. Proč se nevyburcuji?.....	91
12. Prodejná církev v prodejném světě	98
13. Hledá se prorok, aby kázal kazatelům	106
14. Budovat říši pro Boha.....	114
15. Nést Kristův cejch.....	122
16. Dej mi děti, nebo zemřu	129
17. „Smetí tohoto světa“	140
18. Modlitba nesmírná jako Bůh	149
19. Jaká církev, takový svět.....	155
20. Vědí o nás v pekle?	162
Otázky ke studiu	168
Prorok modlitby a svatosti.....	174
<i>Životopis Leonarda Ravenhilla.....</i>	<i>174</i>

LEONARD RAVENHILL se narodil roku 1907 v Leedsu, městě ležícím v anglickém hrabství Yorkshire. Po obrácení studoval na teologické vysoké škole Cliff College, která ho připravila ke službě. Rychle se ukázalo, že jeho doménou je šíření evangelia, na čemž pracoval s vervou a mocí. Postupně se z něj stal jeden z předních evangelistů kázajících pod širým nebem. Jeho evangelizace přitahovaly za druhé světové války zástupy a mnoho obrácených následovalo Krista nejen do Království, nýbrž i do služby a do misie v jiných částech světa. V roce 1950 se přestěhoval do Spojených států, kde ve službě pokračoval. S manželkou Martou vychovali tři syny. Ravenhill odešel domů k Pánu v listopadu roku 1994.

MŮJ OTEC

LEONARD RAVENHILL

Moje maminka byla zpívající maminka. Zpívala a modlila se za mě každý den, co mě nosila pod srdcem. V té době se za mě modlila i s mou babičkou, která bydlela hned vedle nás. A dvě hodiny poté, co jsem se narodil (ano, dvě hodiny – nikoli dva měsíce, týdny ani dny), se stalo něco ohromujícího. Ocitl jsem se na modlitebni. Matka mi dvacet let poté řekla: „Když sestřička po porodu odešla, natáhla jsem ruce z lehátka, položila je na tebe a pomodlila se: ‚Pane, udělej z tohoto chlapce kazatele, nebo ho nenech žít.‘“

Tento odstavec je přepisem úryvku zapomenuté kazety, kterou jsem dostal jen před pár dny a v níž otec vzpomíná na svá raná léta. Vyrostl v bohabojné domácnosti, která věřila v moc modlitby. Jeho první vzpomínka na školu byla taková, že ho v pěti letech naučili desatero přikázání a že si musel zapamatovat a být schopen z paměti recitovat mnoho žalmů. Ve čtrnácti už chodil na celonoční modlitebni, což byla vášeň, která ho do konce života neopustila.

Vyprávěl: „Modlili se v slzách, se zlomeným srdcem. Modlili se za ztracený svět a pak se začali modlit za národy, o kterých jsem skoro nic nevěděl. V něčem se podobali Niagarským vodopádům – místo vody tam však padali lidé.“

Můj otec začal sloužit v Anglii, když mu bylo šestnáct let. Jeho břímě pro ztracené ho táhlo do ulic, kde začal kázat v místní romské komunitě – a o 71 let později už chodil ulicemi nebes.

Můj otec byl kazatelem s mocným pomazáním, při jehož službě sestupovala výjimečná Boží přítomnost přinášející usvědčení. Lidé začínali přicházet dopředu dokonce ještě předtím, než zazněla nějaká výzva – tak bývali v srdci zasaženi Božím slovem. Větší vášeň než pro kázání měl už jedině pro modlitbu. Jako apoštol Pavel měl denně „starost o všechny sbory“. Modlitbou žil. Před smrtí v roce 1994 mi řekl, že ho nemálo studentů prosilo, zda by ho mohli navštívit čistě proto, aby na ně vložil ruce a předal jim svůj „plášť“. Se svým typickým suchým britským humorem, ale současně smrtelně vážně, mi řekl: „Každý chce můj plášť, ale nikdo nemá zájem o mou pytlouinu a popel.“ Když jsem seděl vedle jeho lůžka pár dní poté, co měl mrtvici, kvůli které nakonec zemřel, zapsal jsem si tato slova:

*Dal život, aby uviděl zář probuzení plát,
a přimlouval se nocí, dnem, ať se to může stát.*

*Sen o nevěstě ryzí jej popoháněl vpřed,
jež vedle svého ženicha je skvostná na pohled.*

*Když kázal, mocí málokdo se jemu vyrovnal.
A přesto radši v komůrce byl s Bohem, jehož znal.*

*Jiní chtěli oblibu a zalíbit se všem;
on o jediné snažil se: Bud' Kristus vyvýšen.*

*Osmdesát sedm let žil pouze pro věčnost,
pokory, víry, moudrosti byl v tomto světě host.*

*Věděl, že jednou čeká jej veliký Boží soud,
a běžel, aby odměny tam mohl dosáhnout.*

*Jaké hmotné dědictví nám tady zanechal?
Proměněné životy a moc, jež proudí dál.*

*Já, žije tady na zemi, měl velkou výsadu:
Znát toho muže Božího a mít ho za tátu.*

**-DAVID RAVENHILL,
SPISOVATEL, UČITEL A ŘEČNÍK
LINDALE, TEXAS**

PŘEDMLUVA

Velké průmyslové podniky zaměstnávají muže, kteří jsou potřeba pouze tehdy, když se něco porouchá. Když se rozbije nějaký stroj, tito lidé se okamžitě pustí do práce, určí a odstraní závadu, aby se strojní soustava mohla zase rozběhnout.

Takové lidi hladký běh strojů nezajímá. Jsou to odborníci zaměřeni na problém – jak ho najít a vyřešit.

V Božím království je to celkem podobné. Bůh měl také vždy několik odborníků, jejichž hlavní starostí byl mravní rozklad – zhoršený stav duchovního zdraví národa či církve. Patří mezi ně Elijáš, Jeremjáš, Malachiáš a další podobní, kteří přicházeli v kritických okamžicích dějin, aby kárali, napomínali a vybízeli ve jménu Hospodina a spravedlnosti.

Tisíce či desetitisíce kněží, pastorů nebo kazatelů mohly pracovat klidně a téměř skrytě, dokud byl duchovní život Izraele či církve v pořádku. Ale jakmile Boží lid opustil stezky pravdy a sešel na scestí, v tu ránu se jakoby odnikud objevil odborník. Citlivost a zaměření na problém ho vedly na pomoc Hospodinu a Izraeli.

U takových lidí se dalo očekávat rázné, rozhodné a neurvalé až násilné jednání. Zvědavý dav, který se shromáždil, aby je pozoroval při díle, je brzy ocejoval jako výstřední, fanatické a záporné postavy. V pod-

statě měl pravdu. Šlo jim jen o jediné, byli přísní a nebojácni, což byly vlastnosti, které situace vyžadovala. Některé přiváděli v úžas, jiné děsili a nemálo lidí si znepřátelili, jenomže věděli, kdo je povolal a k čemu je poslal. Byli určeni pro krajní nouzi a tato skutečnost je odlišovala od ostatních a dělala z nich někoho, kdo nemůže zapadnout.

Vůči takovým lidem má církev příliš velký dluh, než aby ho bylo možné splatit. Zvláštní je, že za jejich života se ho splatit téměř nikdy nesnaží a že je to až další generace, která jim postaví náhrobek a napíše jejich životopis, jako kdyby cítila trapnou potřebu splnit povinnost, kterou předchozí generace do značné míry opomíjela.

Kdo znal Leonarda Ravenhilla, ten v něm pozná křesťanského odborníka, kterého Bůh poslal ne k výkonu běžné církevní práce, nýbrž k tomu, aby napadl Baalovy proroky na jejich vlastním návrší, aby zahanbil lehkomyšlného kněze u oltáře, aby se postavil falešnému proroku a varoval ty, které prorok sváděl.

Přátelit se s takovým člověkem není jednoduché. Profesionální evangelista, který z evangelizačního setkání hned po konci uteče do nejluxusnější restaurace ve městě, aby oslavil úspěch a vyprávěl svému doprovodu humorné historky, bude s takovým člověkem ve styku dost nerad. Ten totiž neumí odložit břemeno Ducha svatého tak, jak se vypíná proud vody z kohoutku. Trvá na tom, že křesťan má být křesťanem pořád a všude; a to ho od ostatních opět vyčleňuje.

Vůči Leonardu Ravenhillovi není možné být lhostejný. Postoje k němu se dělí do dvou pěkně oddělených skupin – jedni jsou z něj nadšení a bezmezně ho

obdivují, kdežto druzí ho do morku kostí nesnášejí. A co platí o člověku, bude jistě platit i o jeho knihách včetně této. Čtenář ji buď zavře, aby se šel modlit, anebo ji hněvivě odhodí a v srdci zůstane vůči jejím výzvám a varování uzavřený.

Ne všechny knihy, a dokonce ani ne všechny dobré knihy jsou hlasem shůry, ale u této knihy to tak cítím. Je hlasem shůry, protože je hlasem shůry její autor a jeho duch dýchá z jejích stránek.

A. W. Tozer

ÚVOD

Předkládám vám zde své obyčejné chleby a ryby – je to jen prostá strava bez ledu a sladu svatebního dortu. Jednou jsem viděl námořníka, který mlátil vojáka, „protože,“ říkal námořník, „urazil mou matku“. Právě tak je urážen můj Pán a jeho církev je zlehčována. A věřte mi, já při této dvojí křivdě trpím. Církev má mnoho protivníků. Může meč v mé pravici odpočívát? Nikdy!

Odhaduji, že jen v anglickém vydání čte každé číslo měsíčníku *Herald of His Coming*¹ asi milion lidí. Některé kapitoly v této knize jsou články ze starých čísel *Heralda*, a tedy už měly na milion čtenářů (za to se nestydím ani se tím nepyšním). Krom toho vychází *Herald* i v dalších jazycích – ve španělštině, němčině, francouzštině aj. Stručně řečeno, Bohu připadalo dobré, aby tento měsíčník, noviny *Alliance Witness* i jiné umožnily lidem dostat se k neakademickým článkům, které pro ně budou požehnáním. Modlím se, vážení čtenáři, aby byly přínosné i pro vás.

Upřímně děkuji svému příteli a duchovnímu poradci, kterého si moc vážím, Dr. A. W. Tozerovi, že k této knize laskavě napsal předmluvu. Také jsem nesmírně vděčný paní Hinesové a její dceři Ruth za

1 V překladu *Posel jeho příchodu* – noviny vycházející od roku 1914, jejichž cílem je vést církev k modlitbě, probuzení, svatému životu dle Bible, k připravenosti na Kristův příchod a k šíření evangelia po celém světě – pozn. překl.

všechnu práci, kterou měly s přepisováním a opravami
mých textů.

A poslední poznámka: Všechn zisk z prodeje této
knihy² jde na zahraniční misii. Kéž v tomto životě ne-
zapomínáme, co má hodnotu na věčnosti.

Leonard Ravenhill

2 V případě původního anglického vydání – pozn. red.

Žádné vzdělání ani bezchybná mluva,
žádná myšlenková šíře ani květ výřečnosti
ani osobní charisma nemůže nahradit oheň.

Ohněm modlitba stoupá vzhůru.
Plamen dává modlitbě přístup i křídla, přijetí i sílu.

Není kadidla bez ohně
a není modlitby bez plamene.

-EDWARD MCKENDREE BOUNDS

Dodejte síly rukám, které nehybně visí dolů,
vírou a modlitbou; zpevněte klopytající kolena.

Máš dny postu a modlitby?

Vrhni se k trůnu milosti a vytrvej tam –
pak od něj sestoupí milost.

-JOHN WESLEY

Než vypuklo velké probuzení v Gallneukirchen,
Martin Boos strávil hodiny a dny a často i noci
v osamělé agonii přímlyvy. Když poté kázal,
jeho slova byla jako plamen a srdce lidí jako tráva.

-DAVID MARTIN MCINTYRE

Kolik je křesťanů, kteří se neumějí modlit
a kteří se snaží úsilím, odhodlaností,
účastí na modlitebních atd. vypěstovat v sobě
„svaté umění přímlyvy“, ovšem zcela bez výsledku.
Pro ně i pro kohokoli jiného je jediným tajemstvím
skutečného modlitebního života výzva
„dávejte se naplnit Duchem“ – vždyť on je
„Duch milosti a úpěnlivých proseb“.

-JOHN STUART HOLDEN

Za všechno, co máš, získej pomazání

Modlitební setkání jsou popelkou dnešní církve. Tuto služebnici Páně lidé nemilují a neucházejí se o ni, protože z ní nescapávají perly intelektualismu ani nezáří hedvábím filozofie, ani se nesnaží nikomu učarovat diadémem psychologie. Nosí doma tkané oblečení upřímnosti a pokory, takže nemá strach pokleknout.

Přečinem modlitby je, že nemusí souviset s mentálními schopnostmi. (Tím neříkám, že modlitba je společníkem mentální lenosti; avšak schopnosti se dnes cení vysoce.) Modlitba závisí pouze na jednom – na duchovním stavu člověka. Člověk nemusí být duchovní na to, aby kázal – aby se připravoval a vyřizoval kázání vyznačující se homiletickou dokonalostí a exegetickou exaktností. Když dáte dohromady paměť, vědomosti, ctižádost a svou osobnost a přidáte ještě plnou knihovnu, sebedůvěru a vědomí, že vás lidé znají, pak dnes platí skoro všude, že kazatelna je vaše. Taková kázání působí na lidi; modlitba působí na Boha. Kázání působí na čas, modlitba působí na věčnost. Z kazatelny se může stát výkladní skříň stavějící na odiv naše nadání; komůrka vyhlašuje smrt okázalosti.

Tragédií této pozdní hodiny je, že máme za kazatelnami příliš mnoho *mrtvých* lidí, kteří kážou příliš